

Kim Baldwin & Xenia Alexiou

ONTMASKERD

De zenuwslopende klopjacht op een seriemoordenaar

- Elite Operatives Serie -

laVita
Publishing

ISBN 978 90 79556 30 4

© 2010 Kim Baldwin en Xenia Alexiou

© 2012 Nederlandse vertaling

LaVita Publishing en Ineke de Groot

Oorspronkelijke titel: Missing Lynx

Oorspronkelijke uitgever: Bold Strokes Books, Inc., NY USA

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden

Omslagfoto: iStockphoto

LaVita Publishing

www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ontmaskerd

Thriller

Vertaald door Ineke de Groot

Kim Baldwin en Xenia Alexiou

PROLOOG

Het was donker toen ze bijkwam. Langzaam drong het tot haar door dat er iemand aan het neuriën was. Onrustbarend dicht boven haar hoofd kon ze aarde onderscheiden. Er schoot een golf duizeligmakende adrenaline door haar heen waardoor ze nog meer gedesorïenteerd raakte. Lieve god, dacht ze, ben ik levend begraven?

Daar kwam ze achter toen sterke handen haar bij de polsen grepen en haar met haar armen boven haar hoofd meesleurden. De grond onder haar was rul en de aarde verzamelde zich onder de band van haar spijkerbroek. Automatisch wilde ze haar hakken in de grond zetten om niet meer meegesleept te worden, maar haar benen waren loodzwaar en deden niet wat ze wilde. Het geneurie hield even op en er werd gekreund van inspanning.

Waar was ze, hoe was ze hier terechtgekomen? Wie was er aan het neuriën? Het enige dat ze wist was dat ze niets kon doen. Haar hart ging zo tekeer dat ze het er benauwd van kreeg.

Met heel veel moeite tilde ze haar hoofd op om te zien wie haar vast had. Maar het was te donker en haar geest en haar zicht waren vertroebeld. De inspanning werd haar te veel en opnieuw raakte ze buiten bewustzijn.

Ze had geen idee hoe lang ze buiten westen was geweest, maar toen ze weer bijkwam hoorde ze het geneurie weer. Het nummer kwam haar vaag bekend voor. Ze werd niet meer voortgesleurd maar lag op iets dat hard en koud was. Paniek stak de kop op, dus haalde ze diep adem om rustig te worden, maar daar had ze meteen spijt van. Haar longen brandden door een walgelijke geur die ze herkende als een combinatie van chemicaliën en een schimmellucht.

Ze werd verblind door een felle lamp toen ze met veel moeite haar ogen opendeed om te kijken waar het geneurie vandaan kwam. Het was verder donker in de kamer, maar toen haar pupillen zich uiteindelijk hadden aangepast, zag ze hem en opeens wist ze het weer. Hij stond met zijn rug naar haar toe en richtte al zijn aandacht op de spuit in zijn opgeheven hand. Hij hield op met neuriën.

‘Jij wordt mijn mooiste werk tot nu toe,’ zei hij, zonder zich om te draaien.

Door wat hij zei en omdat ze wist wat hij wilde gaan doen, kreeg ze weer energie. Ze wilde gaan zitten, maar kwam er al snel achter dat ze met handen en voeten aan een metalen tafel gebonden was.

‘Ik kan je beloven dat je er niets van zult voelen,’ ging de man rustig door. ‘Als je tenminste meewerkt.’

Ze wilde om hulp roepen maar wist dat het geen nut zou hebben. Het zag er niet naar uit dat iemand haar zou horen. Ze moesten onder de grond zitten: de muren, het plafond en de grond bestonden uit samengepakte aarde, en er waren geen ramen. Voor zich zag ze een opening. Het was geen deur, maar een gat dat uit de muur was gehakt, net niet hoog genoeg om er rechtop doorheen te kunnen. Links van haar bevond zich een kleinere opening. Daarnaast was een gootsteen met een wasbak. In een hoek stond een ronde tafel met een houten stoel. Toen zag ze ze. Aan de muur rechts naast de grote opening hingen gezichten. Het waren er twee. Grotelijke maskers van wat eens mooie, jonge vrouwen waren geweest.

Vrouwen zoals zij. Ze keek er vol afgrijzen naar en slikte moeizaam de misselijkheid weg die haar maag verkrampte.

‘Prachtig, toch?’ vroeg hij.

Ze keek zijn richting uit. Hij had zich omgedraaid en kwam langzaam naar haar toe. Ze ging als een dolle

tekeer, waardoor het touw diep in haar polsen en enkels sneed. Ze was strak vastgebonden, maar ze bleef worstelen om los te komen. Haar hart bonsde oorverdovend. Hij bleef vlak bij haar staan, zijn gezicht onherkenbaar door de ongenadig felle lamp aan het plafond. Terwijl hij neuriede wachtte hij geduldig tot haar gepijnigde spieren het opgaven en ze op de tafel terugviel. Ze hoefde hem niet te vragen waarom ze daar was en het had ook geen nut hem te smeken om haar vrij te laten. Ze wist wat hij wilde en dat hij niet van gedachten zou veranderen, wat ze ook zou zeggen. Ze moest tijd zien te rekken, al wist ze niet waarvoor. Door een paar minuten uitstel zou de hachelijke situatie er niet beter op worden. Dacht ze nu echt dat ze hem van zijn afschuwelijke voornemen af kon krijgen?

Ze zeggen dat je leven voor je ogen voorbijflitst als je op het punt staat te sterven. Dat was niet waar. Bij haar in elk geval niet. Ze zag alleen maar één persoon voor zich en ze beet zich vast aan de herinnering van de korte tijd die ze samen waren geweest. Tenzij deze persoon natuurlijk haar hele leven was. Dat was een ontmoedigende gedachte.

Hij was weer aan het neuriën en opeens schoot de titel van het nummer haar te binnen: *Dream a Little Dream of Me*.

‘Wat ben je mooi,’ fluisterde de man terwijl hij de spuit tegen het licht omhooghield. ‘En straks zal jouw schoonheid mij toebehoren.’